

Kovács Géza

**A báránybőrbe
bújt bárány**

Kovács Géza

**A báránybőrbe
bújt bárány**

©Kovács Géza

Budapest
2011

Amikor a ring felé

amikor a ring felé mentem
hirtelen észrevettem egy szempárt
egy szempárt észrevettem a tömegben
nem tudom kié volt az a szempár

nem tudom mért volt a nézőtéren
mit keres a tömegben az a szempár
ha a nézőtér kiürül akkor megvár
nem tudom mért volt a nézőtéren

kutatjuk és elhagyjuk helyeinket
nem tudjuk merre van a ring már
a nézőtér kiürült réges-régen
ha a nézőtér kiürül akkor megvár

Moszkitók

nem tudom melyik volt az első
és az utolsó mondat
számlálom számlálom helyét
helyét a moszkitóknak

tulajdonképpen moszkitó volt
de mondatnak öltözött
üldögélt a nyelveken néha
bezárt ajkak mögött

aztán feltörtek az ajkak
ahogy feltörnek a zárok
nem tudjuk hol törték fel
nem tudjuk vajon hányat

aztán a mondatot megtörik
megtörik a könyvben a prizmák
mondatok foglyai mondatoknak
rejtik a moszkitók titkát

Hétköznapi maszkok

utoljára hercegek voltak
vagy hercegnők vagy éppen bármi
számba vettem őket számba vettem
szeretnék egyszer tisztán látni

nyitogattam a könyvet sokszor
és beleszimatoltam az éjbe
ideje mondtam fáklyát gyújtani
ne gyújtsd meg kérlek ne gyújtsd még ne

aztán mégis fáklyát gyújtottam
a falakra égettem egy árnyat
számoltam a mát és tegnapot
a tegnaptól a máig hány nap

Ablak

ez egy szántóföld de nem igazi
átvitt értelemben nevezzük annak
ahogy a szántóföldre nézzünk most magunkra
nyílik és csukódik az ablak

ahogy a szántóföld nyílik és csukódik
nyílik és csukódik a metafora
aztán a könyv nyílik és csukódik
aztán az óra nem az óra

A lelet

és becsülték mégis mit ér
az a lelet mi nem lelet
és zongoráztam a zongora
elrejtette a perceket

néha a percek előtűntek
a zongora nem takar igazán
és hümmögni is megtanított
nahát ez is és bár az ám

és a kulcs volt néha az ajtó
és dolgoztak a rejtett kódok
és a szavak megjelöltek néha
egy-egy nyestet egy-egy hódót

Ásatás

egy mondatról álmodtam az éjjel
hogy is volt tűnődtem másnap
a régészek mondatokat kerestek
ők is tűnődtek aztán tovább ástak

ami lényegtelen azt most felkutatják
ami lényeges az a mondat éppen
amit megtaláltak azt most mutogatják
amit nem találtak ahhoz odaértem

Egy lelőhely felkutatása

azt mondják óriások éltek a földön
azt mondják az óriások belül törpék
azt mondják hozzáérték mondatokhoz
a mondatok a korszakot összetörték

mondatok zuhantak a korszakokra
alatta maradtak az óriások
vigyázva kutatok múltban és jövőben
egy mondatot mikor kiások

A sivatag

a sivatag homokját elemzik
a sivatagban halakról szól az álom
a sivatagban a kaktuszok között
ott él egy gyík kettő vagy három

a sivatag fölött halak úsztak
a sivatag fölött hullámozott a tenger
a sivatag néha vízről álmodik
a sivatag neve az ember

Jégkorszak

szobrokat formáltak a hóból
szobrokat faragtak a jégből
arcukra a mosoly ráfagyott
idegen könyvek üzenetétől

aztán egy napon számba vették
hol vannak rajtuk sérülések
műtetre készülve a Könyvben
szavakba öltöztek a kések

aztán valaki fellapozta a Könyvet
aztán olvadás jött a soroktól
aztán tavasz jött aztán áradás
csónakon érkezik a doktor

A fák

előre írták a forгатókönyvet
valami láthatatlan ujjak
előre gyártott sablonok szerint
írták és nincsen újabb

aztán titokban érkeztek ide
az ókorból valami könyvek
és a felolvasott sorokat követve
küldöttek jönnek jönnek

és nem voltak sablonok többé
és nem voltak furcsa tervek
és a fák felfelé kezdtek nőni
és nőttek feljebb feljebb

Taszítás

a könyvben épp egy kulcscsomót kerestem
kérdeztem a szimbólumokra
és körbenéztem jól a horizonton
az a kerítés nincs lebontva

nyelvek jönnek és mennek mostanában
csak a kerítésig jönnek el a nyelvek
mielőtt miután fürödtek a mocsárban
betűk ellen betűk menetelnek

Értekezés a jövőről

tegnap egy könyvet olvastam éppen
a könyvet több ezer éve írták
amiről olvastam az a jövő
a könyvet több ezer éve írták

talán az áll a jövő mögött
aki éppen a sorok mögött áll
bizonyos pontjait rögzíti a jövőnek
aki éppen a sorok mögött áll

Film

a környéken filmesek mozogtak
álmok épültek álmra éppen
aztán szavakba öltöztek az álmok
és fehér papírba egy írógépen

időnként intettem a filmeseknek
és elkezdtek dolgozni a gépek
papírlapok vonultak át a tájon
elmentek aztán visszatértek

A batyu

ott voltam mikor
a múltat öltöztették
ahogy a hajas babát
szokták minden este
láttam ahogy a sarkon
batyujával visszanezett
és eltűnt a teste
tudtam hogy a múlt
az nem hiányzik
nem múlt az mi
itt van a jelenben
nem múlt az hogyha
múltba ásunk és
állunk a jövővel szemben
tudtam hogy a könyvből
kicsapnak a batyukra
valami lángok
tudtam amit a szél
hoz az szabadság
kiált kiáltasz kiáltok

A dal

aki megfürdött egyszer a vízben
a vízcseppek éppen apró lángok
nem látogatja a nem-fehér madár
egyetlen madárdalt találok

eltűntek el végleg a madarak
amiknek nincs szárnyuk testük tolluk
egyetlen madárdalt suttog a szánk
hallgatjuk halljuk mondjuk

Teázó hölgy

teázik Párizs teázik Budapest
Párizs nyilai sarkokra esnek
az Achilleus utca eltűnőben
látjuk elesni Budapestet

ha a teázó hölgy egyszer elesik
nem segítik fel ketten vagy hárman
a pogány városok egyszer elesnek
olvastam egy próféciában

A kert

a Bibliából a folyók
a kertemen keresztül folytak
a kertet psychének nevezte valaki
felbukkant egy-egy mondat

a kertet áztatták a folyók
örvényben forogtak a szavak
a száraz kert régen elveszett
ami víz alatt volt maradt

Vihargalamb

repültél vihargalamb ki hívott újra a földre
ki küldött hogy utaid újra és újra járod körbe
miféle titkos levél van rejtve szárnyaidd alatt
hány pecsét lehullott róla és hány pecsét rajta
maradt

miféle tengert sodortak szárnyaidd erre
miféle lángok lettek testbaráttá jegelve
miféle biztos pontot jelentenek a szárnyak
azoknak kik a földre vissza már nem találnak
hasítsd át Viharmadár húsát a második égnek
szavak merülnek föl a résen szavak utána
visszatérnek

látom a zongora billentyűit ujjak nélkül
mozogni

a szekrényben kivasalva fekszik mi szennyes
volt a holmi

látod-e Vihargalamb nyomait az időtlen
vérnek

mikor az ujjak innen és onnan újra és újra
összeérnek

érezed a hullámot újra fönről a testekbe
áthaladni

gondoltad-e hogy a hullámokban a
cseppeknek a száma annyi

perdültél Vihargalamb hoztad lapjait a
könyvnek

mióta szárnyad simogat azóta érzem
könnyebb

itt fekszik előttem a jövő könyvlapokba
bebábozódva

kiröppenhet bármelyik percben ahogy egy
szóra szárnyát kibontja

és minden elkészül lassan oda hol vannak az
elsüllyedt világok
egy óriás aranyló kockát leszállni az égből
vajon ki látott
hány dimenziót szelt át Vihargalamb vajon a
szárnyad
amitől a hús-vér test felizzik aztán végül is
átfagy
láttad-e Vihargalamb széleit az időnek és a
térnek
láttál-e szárnyakat erre vonulni amik nem
vágna hanem védnek
látod-e az ég rétegein hogy halad át egy
kődarab
és a színesfémekből álló testből vajon végül is
mi marad
a nap kihül lassan és vacog-vacog dideregve
és aki világít akkor most terjed a kézből üres
kezekbe.

eltűnt a föld hült helyén döbbenet körbe
járok
itt emelkedtek föl és szálltak alá bukott
királyok
itt dühöngött hajdan a párduc az oroszlán a
medve
könyveket írtak lábaikkal most ülnek a
semmiben dideregve

új föld emelkedik föl és új fény nem fénye a
napnak
rács mögött ül az idő nem tűnnek el
megmaradnak

Zaj

és megtelnek az árkok könnyű vízzel
a sóhajod a víz alá merül
és megtelnek az arcok nevetéssel
nevetéssel kívül és belül

és szavak hullnak le éppen a földre
magok csíráznak amik tán szavak
a gyümölcstől roskad mi megéledt
és nem múlik el és meg is marad

és felemeljük akkor szemeinket
valami fény villan a háztetők fölött
zsebeinkből üres lapok hullnak
a betű róluk térbe költözött

és a szárnyak megmozdulnak akkor
éjfékete szárnyak mik verdestek belül
és madárzajra új madárzaj támad
és felcsap még és örökre elül

és szimatoljuk szagát a tisztaságnak
fehér ruhákat hoznak a szelek
és öltözködünk és élvezzük az esőt
ez kései eső és könnyű meleg

és élvezzük a lépteket akkor
és élvezzük hogy nem volt hiába
és élvezzük hogy várakoztunk egykor
a léptekre mik belépnek a mába

és visszagondolunk arra a földre
égig érő gazra őshüllők között
és a szóra mi erre hullott egykor
mi üldözött volt és elüldözött

és utak lettek azok a szavak
és léptek lettek napkelet felől
és szóvá lettek épp abban a szájban
ami akkor feltámaszt megöl

és megnyílnak a torkok és a sírok
és alászállnak most minden sebek
nevet a föld mint nevetett egykor
és ismételtet újra egy nevet

Valami üzenet

valami üzenethez fogni a macskanyávogásban
üssön át a hangon a só nem bármi
hívni elő a szavakat oda hol más van
keresni könnyen megtalálni

kitépni tollát az indiánnak öltözött időnek
a könyvből csorgó tejet kortyolgatva
a fák negatív irányba ha nőnek
szólni rájuk hogy hagyják abba

szólni rájuk ha szimbólumok éppen
szólni rájuk ha utcán sétálnak
ha lefelé nőnek vagy ha még nem
háttal állva éppen a mának

egyik elmegy kettő ha örül
ahhoz ki megjelent könyv alakban
elváltozni és elszállni a mezőről
a történet végén a pont ha csattan

A sófár

itt ülünk rókák és baglyok közt
ez már a sófár vagy mégse
várunk egy végső rezdülésre
várunk arra aki majd eljön
egy erős vonzás onnan fentről
várunk egy végső rezdülésre

el gyorsan a pókhálós földről
nem kell ezután sírni bérbe
és a romlott betűknek vége
zárójelbe téve a könyvek
és a valóság végre könnyebb
és a romlott betűknek vége

A kincs

egy róka szimatolná körbe
bárók osztoznának a kincsen
ha sugarak jönnének róla
felszíne nincsen

dobom az ásót és ásót
talán egy másik dimenzióba
gyűjtik és gyűjtik a kincset
nem ketyeg óra

tátognak a zsebek és zsebek
tonnányi kincstől roskadoznak
körben és körben fehérruhások
körben a holnap

Mozaik

amik voltak azok vannak és nincsenek
a cserepes virágból itt egy cserépdarab
a növény is nyomot hagyott valahol

roskadozó könyvek tárolják a múltat
és a könyvek nem hozzáférhetők
a múlt megmarad és pusztíthatatlan
és pusztíthatatlan a jövő megmarad

az idő az egy optikai csalódás
úgy tűnik van közben nincs idő
a játékszabályok kedvéért van idő
az idő számúzve számúzott idő
és itt a könyv és a nem-hiány
a nem-hiány az idő hiánya

Valahol

valahol lakott s ez érdekelt
mint izgalmas irodalmi téma
de vajon az Úr lemondón legyint
vagy figyelembe veszi néha

románkok és románkok dala hangzik
számolgotok de állnak az évek
farkasok és bárányok hangja a magnón
mi van középen ez a véglet

mi lesz a holnap ha már ma van
és fölcsattan egyszer a hangom tényleg
és jönnek az ablakon ki-be
főleg az álmok főleg a tények

Levél

egy dalt küldött de nem a földről
egy furcsa hangszerre hangszerelve
találgattuk hogy vajon ki lehet
akinek az ember lett a szerelme

akit nem értünk de tudjuk hogy van
beszéde a földből lett kiásva
azt ígérte hogy egyszer eljön
várunk egy furcsa Messiásra

a földből ásunk ki nyomokat
a nyomokat mik mennek nem a földre
egy angyali lény száll föl a tűzben
és mi követjük föl-le föl-le

Betyárdalok

időnként betyárdalt énekeltek
és raboltak ezt azt
hogyha volt mit
vándoroltak északra keletre
viseltek öreg arcot
csupa elnyűtt holmit
aztán kikötötték lovukat
fehér lóként egy könyvből elővágat
patái alatt a betyárvér elfolyik
maguk se tudták mire vártak
betyárdalok fordultak zsoltárokká
és estek estek szét a nyergek
mondatok csapódtak a szív tájékán
akik végleg elvesztek most nyertek

A féligáteresztő hártya

a történetek a könyvből ki-be járnak
és elmeséltetik magukat velem
ezek a szereplők ez a lényeg
ez a mesélő ezek a mellékmondatok

felismerem a lapokat időnként
és a mondatot a könyvből az utcán
ezt a történetet megírták mögöttem
figyelem ahogy visznek a szavak

sétálok éppen a könyvlapokon
ahogy szoktam időnként az utcán
és rámosolygok kedvenc hőseimre
és néha-néha visszamosolyognak

Vadszamár tántorog

vadszamár tántorog útjain
kancateve tántorog útjain
az út mentén felborult fazék
magok hullanak mint esőcseppek
mint esőcseppek hullanak magok
magok csíráznak csíráznak magok
áttörik a vadszamár bőrét
a kancateve bőrét áttörik
a fazék oldalát kilyukasztják
millió lyuk bőrön és fémen
a bőr mögül juhok bújnak ki
juhok bújnak ki a bőr mögül
magok csíráznak csíráznak magok
virágzik a mandulafa virágzik

Először mozogtak

először mozogtak ujjaim alatt a lapok
utoljára a lovak voltak
előbb egy kérdő
utóbb egy kérdő mondat
közöttük nem voltak mondatok

ahogy a sóhajok jöttek minden este
és valahonnét valami hírek
előbb a próza volt
utóbb a nem-rímek
csak a történet rímelt a könyvből előkeresve

Valahonnét egy

valahonnét egy könyvet hoztak
nem mondták hogy hogy került ide
mondták fizethetetlen ára volt
állítólag nem került semmibe

állítólag a lapokról időnként
átléptek hozzánk a szavak
állítólag visszaléptek időnként
állítólag néhány szó itt maradt

egy ismeretlen világból telnek meg
a poharak az üres zsebek
ismeretlen betűk felé indul
gyógyszerért a beteg beteg

Méz

kapu a könyv és belépek
egy másik dimenzióba
nem rejtőzik sehol egy bogár
nem ketyeg sehol egy óra

gyümölcsök húzzák zsebeim
mikor a könyvből visszalépek
a könyv lapjára hozzák hozzák
valahonnét a mézet mézet

A kör

akartam párszor kiegészülni
ahogy a félkörök teljes körré
nem akartam maradni félkörökké
akartam párszor nem is tudom

ahogy egy félkör és egy félkör
az utcán kalapban sétál
kalapban sétál nem félkörökként
félkörök maradnak teljes körré

A félkör érzékelése

ahogy a vaddisznó
érzi a szarvasgombát
mintha éreztem volna
azt a bizonyos félkört

talán a vaddisznó félkör
talán a szél is fúj már
talán az érzék nem csal
itt van a másik félkör

Elbújtak mélyen

elbújtak mélyen az őszbe
feküdtek csendben a tél alatt
a tavasz paplanjára kiültek

nem is tudom mik ezek pontosan
próbálom őket néha körülírni
talán egyszer beszélnek önmagukról

Az

az útkereszteződésnél
hirtelen utak nyílnak
ahogy néha a szirmok
az utak hervadoznak
csak egy virágzik
keresem megtalálom
minden más út
máshova visz
minden más út ugyanoda
ami félre esik
az már ott van máshol
ami félre esik
az már ugyanott van
ami az út az út
azt most megtalálom

A szöveg

a szöveg szavai
kiterítve feküdtek
a szavakra időnként
helyeztek súlyokat
talán a szél volt
remélem legalábbis
így nem tolódtak
el a hangsúlyok
a részletek nem
kerekedtek felül
a lényeg maradt
igazán lényeg
és mi vidáman
lépkedtünk aztán
és nem vett körül
aminek nem kell
körülvenni

Uzzátlan idők

riadt szemekkel körbeálltuk
ő volt a hús és vér szülőtte Uzza
láttuk a keselyűt láttuk a testét
egy növény befutja

nevezzük a növényt ítéletnek
ahol a hús ott őserdő tombol
keselyűk szállnak csapatokban
macska dorombol

hallottátok híret mostanában
híret a víznek és a szélnek
sokan mentek Uzza lábnyomán
és visszatértek

és jönnek és jönnek csapatokban
szülte őket a víz és a szél szülte
jönnek lábukkal Uzza lábnyomát
messze kerülve

A frigyláda és az ökrösszekér

úgy tűnt tehetjük ami tetszik
a ládát föllöktük egy szekérré
nem néztünk írásra nem néztünk
évezreddel előre a vérre

aztán egy idő után úgy tűnt
nem nagyon működnek a dolgok
leginkább az vitt félre
ami úgy tűnt mindent megoldott

az írás lapjain tátogtak ránk
vadul fekete rések
ahol takarták régen a betűt
jól hangzó emberi rendelések

döntöttünk és felkutattuk
az írás mit mondott régen
mi az ami a portól letisztult
és mi az ami a portól még nem

A kárpit és a sátor

A kárpitot erek szövik be. Szívdobbanás. Vér futja be a kárpit ábráit. Lándzsadöfés. Vér és víz csurog le a kárpiton. Kiáltás. Egy orkán erejű szél szakítja ketté a kárpitot. Három nap, három éj. Kárpit az utcákon. A kárpit magasba emelkedik. Égre emelt szemek. Néhány nap. Égre emelt szemek. Egy kárpit érinti a felhőket. Sátrak hullanak az ég felé.

A kutya és a csecsemő

A kertben egy kutya sétált. Sovány, összetapadt szőrű kutya, tele sebekkel. Alig vonszolta magát. A kertben óriási száj alakú képződmény mozgott a fűben. Ahogy az óriási szájak mozogtak, a szájból fa növekedett, s a fáról gyümölcsök hulltak a földre. A kutya odament, megszagolta, s evett a gyümölcsből. Hirtelen átváltozott csecsemővé. Hirtelen a gyümölcs tejjé változott. A csecsemő boldogan lakmározott a tejből. És emlékezett őseire. A csecsemőkre akik ettek egy tiltott gyümölcsből, s kutyává változtak. És a kutyák generációkról-generációkra keresték a visszavezető utat. Keresték a kertet.

A szakáll

Az elégett, szétszórt szakáll szálai kinőnek a semmiből. Fúj a szél, zúgnak a vizek. A szakáll szálai növekednek. Hosszú szálakká növekednek. Kúsznak, tekeregnek. Jeruzsálem felé veszik útjukat. Rátapadnak az ősi arcra és tovább növekednek. A szakáll szálai közt mandulavirág, a szakáll szálai közt fügefavirág.

Cirkusz

a ruhamosók mezején általmentek
fehér ruháik mint a mozivásznak
a nézőkben vetítógépek peregnek
táncolnak a minták s a mozivásznak

pepitamintás ruhák és tevék
cirkusz cirkusz és mozivásznak
a fejekben vetítógépek peregnek
a fehér ruhák a mozivásznak

és egy nap talán vége a filmnek
nincsenek sátrak tevék és csodák
a fehérruhások régen továbbmentek
régészek kutatják lábuk nyomát

Színpadon

mindig cirkuszos szerettem volna lenni
unván a nézőtér hangulatát
unván mikor a vetítőgépek peregnék
művelni a színpadon néhány csodát

és nem találtam sehol a tevéket
a pepitaruhás kinevetett bohócot
nem találtam a cirkuszi sátrat
mindenki fehér ruhákat hordott

és fehér ruhába öltöztem én is
a ruhamosók mezején általmenve
a csúfolódó nézőktől elszakadtam
hiába keres ha jön a medve

Sziget

mért van szükség a cirkuszra mindig
a fehér ruhák nőnének mint a gomba
a bohócruha rabruhának látszik
néznek az elszigetelt porondra

börtönből hiszik börtönbe néznek
néznek egy távolodó szigetre
és a csúfolódó szájakon manapság
be és kijár valami medve

nem kóstolta nyelvük sohasem
a könyvből pergetett mézet
nem érzik ha fúj a szabadság
börtönből hiszik börtönbe néznek

A festék

csíkok és pöttyök és sárga foltok
nyelvvel rajzolt nagy lila kockák
tűnnek fel a fehér ruhákon kívül
szavak okozzák

csak a festék ne szivároгjon mélybe
ne szennyezzen be semmit legbelül
mossanak át mindent a hangok
egy bohóc hegedül

és a fehér legyen a fehér
és a tükrök legyenek tiszták
hog्य végre megfejtse valaki
a bohócok titkát

Helyzetjelentés

itt élek éppen a peremén
az alvó római birodalomnak
a kövek még emlékeznek talán
hogyan szólt egy latin mondat

a harcosok tovább meneteltek
nyugatra és talán keletre
nyomukra néha rátenyerelt
keletről valami medve

birodalmak estek és keltek
országhatárok váltakoztak
Róma mégis keretet adott
a felszínen lévő koroknak

nézek a könyvre a mondatokra
a könyvből felpattanó kövekre
várok néha a szimbólumokra
valami másra és várok egyre

Indiana Jones és a tekercsek

kutattunk reggel és este kutattunk
az egyiptomi sivatag szemetében
néha megleltünk valamit
aztán kiderült talán mégsem

patkányok és sakálok jártak körbe
ahogy kezünkben mozgott az ásó
ami lent volt felszínre került
aki elől volt lett a hátsó

és a napon végül betűk ragyogtak
szikráztak ahogy hozzáért a kezünk
hogy elérjük őket mélyre kellett ásni
mégis mindig hozzájuk érkezünk

Néhány bennszülöttel

néhány bennszülöttel kezet fogtam
a lándzsájukra írtam néhány verset
unom a sok kóválygó oroszlánt
keresek valami furcsa tekercset

mutogatnak a bennszülöttek sokszor
hogy itt meg ott lehet elásva
kezükbe nyomok néha egy banánt
unalmas itt minden banánfa

tudom hogy valami izgalmasat rejthet
az alvó sivatag homokja
valami láthatatlan folyó vizeit
a tekercestől eredve ontja ontja

megtalálom egy napon a tekercset
ráhelyezem az alvó homokra
nézem ahogy bánatos fejével
porba hanyatlik egy kobra

Megnéztük a papagájokat

megnéztük a papagájokat és pumákat
ott ahol a liánok a fákra tekeredtek
kerestük az őserdőben nyomait
valami ősi gyülekezetnek

sápadtak voltak a régészek csapatunkban
időnként malária gyötörte őket
kerestük egy ősi könyv sorait
éreztek a málhánk könnyebb

és találtunk valamit az őserdőben
és kutattunk az ősi sorokban
halak úsznak hozzánk időnként
a láthatatlan víz ha csobban

A megközelíthetetlen város

ahogy a várost közelítik
távolodik mint a hegy gerince
várom hogy a leszálló szavakat
egy kéz mint legyeket elintse

ahogy a témák semmivé válnak
akár a témák tűzközelben
körbejárják lassan a perifériákat
mint a cowboyok szemük se rebben

Egy régész Jeruzsálemben

azt mondják a környék lakói
időnként felbukkannak furcsa tárgyak
valami eszme rókának öltözik
körbesétál és vigyorog hármat

az ásó dolgozik kezünkben
előbb kavics jön aztán homok
képzeletünk merengve kutat
hol voltak itt a lábnyomok

azt mondják a környék lakói
ami megterem nagyon káros
vibrál közöttünk szüntelen
vibrál az ősi város

a földből kinőnek egyszer
új városrészek új terek
az utcán végigsétál akkor
a férfi a nő a gyerek

Egy kereszteslovag Jeruzsálemben

éjszaka a hegyen aludtunk
e vidék levegője nagyon káros
Salamon istállóí voltak a mélyben
ott feküdt a halott város

gyíkok futottak a falakon
sakálok sétáltak az utcán
kerestem a Mester lábnyomát
megszámolnám ha tudnám

ha a Mester hozzáért egy testhez
ott a testben megindult a vér
lúktetni fog ez a város egykor
lúktetni fog az utca és a tér

Egy makedón harcos Jeruzsálemben

a sereg kecskék között időzik
végre szünetel az adok-kapok
egy róla szóló próféciával
fogadták Sándort a főpapok

úgy tűnt a világ formálódik
kardunktól mint egy mellszobor
eszméinktől elég az eszme
nem marad más csak korom

úgy tűnt tehetjük ami tetszik
mehetünk lovon vagy gyalog
egy régi elszíneződött tekercsen
mindezt tudták a mondatok

előre megírt mondatok szerint
útra kelt aztán a sereg
előre megírt krónikánkat
kézbe veheti egy gyerek

bűn férfია te ki évezredek múlva
erre jársz egy nagy sereggel
ha éjszaka az éjszaka te vagy
tudd meg hogy jön a reggel

Egy makedón harcos feljegyzése

talán ugyanazt a mondatot kerestem
amitől a harci elefántok összezavarodtak
kerestem reggel és este kerestem
mi volt a mondat

a nyelvnek állítólag hatalma van
mondtam az ismeretlen fegyvereseknek
mondatok zárják a korszakokat
ez már a kezdet

felidéztem újból a pillanatot
mikor kigöngyölték a tekerceset
kerestem újból a mondatokat
találtam egyet

Napóleon katonája Jeruzsálemben

számba vettem a halmokat számba vettem
kilógnak a földből furcsa tárgyak
a lópokrócot a földre terítem
Jeruzsálem ágya egy katonának

Párizs messze van a szabadság
keletre vándorol a sereggel
de kérdem én mi a szabadság
mi az éjszaka mi a reggel

talán a földben egy tekercsen
ott a szabadság definíciója
Jeruzsálem szívében ott ketyeg
szemünk előtt elrejtve egy óra

és jönnek a városba egyszer
más seregek és másfajta lábak
a keleti kapu megnyílik akkor
talán egy igazi Messiásnak

Jeruzsálemi tudósítás

új templom a templomhegyen
mellettünk rövidebbek az árnyak
úgy tűnik a Mester jöveteléhez
nem kell talán csak pár nap

egy saru az olajfák hegyét
érinti egyetlen szóra
hangzik a győztes üdvözlésgás
mikor lejár az óra

Maranatha szól a száj
a tévéképernyőn egy saru
kitárul bennünk minden kitárul
ahogy a keleti kapu

Légi fénykép

tegnap beültünk a gépbe
hogy elrepüljünk a város felett
furcsa dimenzióba kezdtek vinni
valami földöntúli szelek

valami régi próféciaiba
lapoztak bele a szárnyak
mint a kihúzott diafilmek
elvonult előttünk pár nap

később a gép hirtelen landolt
aztán belefékezett a jelenbe
Jeruzsálem utcáin a lakók
próféciaiként jöttek szembe

Lukács receptet ír

a szavakért hetekig kutattam
aztán leírtam mindazt ami fontos
Theofilus neked küldöm a tekercest
én Lukács az orvos

leírtam mindazt mi rájuk tartozik
rájuk és rám egy nem zsidóra
láttam a korszak röntgenleletét
mielőtt megáll az óra

összegyűjtve tartom receptjeim
amivel Egyiptom orvosa henceg
de a végső receptet elküldöm neked
fogadd örömmel a tekercest

Johann Fust naplójegyzete

egy ember keresett fel a múltkor
formát adott az éteri betűknek
panaszkodott a gépre és vevőkre
panaszkodott „nem megy az üzlet”

jogász vagyok és mondtam Guttenbergnek
nem földi kincs a felfedezése
de múltak a hetek és nem tudott fizetni
sem időben nem tudott sem késve

szegényen halt meg végül de adott
új formát új teret a szónak
a gépen kinyomtatott Írást
hirtelen fellapozta a holnap

Ahasvérus meglátogatása

beléptünk a trónterembe hogy
ajándékot vigyünk a királynak
az ebédlőben feküdtek kisütve
mik tegnap repkedtek a szárnyak

micsoda furcsa felhajtóerő
működik itt a földön
annak ki éppen tanácsra szorul
kezébe adták hogy döntsön

ide került valahogy közénk
a törvények kicsavart mása
amiből holnapra semmi nem marad
az a ma furcsa realitása

A diktatúra

diktatúra volt de nem vettük észre
a diktatúrák épp álcázták magukat
álcázták a terepszínű tárgyak
valakik épp ott ástak egy kutat

valakik épp vizet kerestek arra
ástak és a diktatúrát észrevették
a diktatúra rájuk mosolygott aztán
arcáról gyorsan pergett a festék

a kútásók összeszedték szerszámukat
és elsiettek messzi vidékre
beszéltek valami diktatúráról
aminek az arcát látták végre

A méhek

a méhek riadtan zümmögnek mostanában
megriadnak a tűzre és a mézre
Komp-ország tele van méhekkel mostanában
megriadnak tűzre és a mézre

elég sok tekercest kell enni mostanában
valahogy úgy mint a lépésmézet
hogy ki lehessen bírni Komp-országban
most ez a nézet most ez a nézet

Beépülnek a nem-téglák

beépülnek a nem-téglák a falakba
amit megszokásból téglának neveznek
telis-tele vannak a falak lyukakkal
amin kinézhetek keletnek

kinézhetek keletnek mért keletnek
keleti reflexből van a nem-tégla
amit ma mások téglának neveznek
ami a téglá az nem-tégla

ezek a szokások és a megszokások
és a reflexek ránk néznek keletről
keletre kéne száműzni a csendet
beszélni arról beszélni erről

Schindler

szerette nagyon a motorokat
a pályán jól működtek a tesztek
a gallérján kezdetben hordott
valami szörnyedelmes keresztet

aztán ölni kezdett a kereszt
és átrendeződött a pálya
győztesként intették le a zászlók
jelezték nem ment hiába

Kalapban jöttek

kalapban jöttek puskával kezükben
időnként leszálltak a lóról
tekintetük közbejárt időnként
kerestek bennem egy kóbor

kutyát sintérnek néztem őket
először puskájuk könyvvé változott
egy kóbor kutya futkározott bennem
a kóbor kutya furcsán megváltozott

időnként megnyíltak a belső terek
időnként a bárányok előjöttek
a kalaposok lovakra ültek akkor
intettek könyvükkel és elköszöttek

Amikor a winchesterrel

amikor a winchesterrel beléptem a krimóba
valahogy mindenki összeresztent
pedig nem mondtam senkinek semmit először
és fel sem emeltem a fegyvert

pedig ha tudták volna amit nem tudhattak
hogyan élesre van töltve a fegyver
és a fegyvert könyvnek használják általában
és én is használtam már egyszer

és vadásztam már a psyché-mezején
valami elvetemült kóbor kutyára
és furcsállhattam a bárányok összegét
a bárányoknak bárány az ára

Ábrahám útnak indul

a városiakok életéről kész a lista
ettek és ittak és ettek
vár az ígéretekkel teli pusztá
nyugatra indulok nem keletnek

nyugatra indulok viszlát
viszlát múltam és Úr városa
viszlát minden mi nevét viselte
de nem volt az Úrhoz köze soha

elindultam a kőszobros éjszakából
aztán levertem a sátrat
a jövőről álmodtam aznap este
eljött a reggel eljött másnap

Ábrahám vándorútja

hívogat vissza Úr városa
reggel és este visszavágyom
porossá vált szavakra tekintek
megyek soha nem látott tájon

néha-néha lábaimra nézek
ahogy visznek a pusztaságba
nem a legkönnyebb menni előre
soha-soha nem nézni hátra

teltek az évek a vándorlás közben
mögöttem elsüllyedt világok
indulok újabb városok felé
amit soha senkise látott

Fák

csodálkozó szemekkel nézem
aki családfáját szorozza osztja
megszülettem idegen népben
vagyok Ábrahám leszármazottja

csak egy olajfa áll a kertben
csalánok bodzák akácok között
és ha az olaj áradni akart
romlott mérges nedvekbe ütközött

lenyesett ágak heverték a földön
mi lenne ha bennük olaj folyna
dolgoznak dolgoznak oltókések
népek lettek egy népbe beoltva

Dávid a palota kertjében

palotám kertje roskadozik
ezer gyümölcs a fügefákon
ha egy zsoltárt félretolok
érkezik helyette három

ezer zsoltárt énekeltem már
nagy öröme az Úrnak
ha kimerül mind az ezer
érkezik helyette újabb

néha egy furcsa fára tekintek
minden ág egy-egy emberöltő
évezredek alatt munkálták ki
hogy legyek király próféta költő

Asztalom alatt

asztalom alatt negyven király
az ablakom fölött az ég kitérve
a csendet kéne jól fölhelyezni
térbe időbe nem lépett gitárra

jönnek néha vonatok és a kották
és mennek is ha nem jöttek hiába
a kották a vonatot kirabolták
agresszívek a kották mostanában

agresszívek a gitárok és a kották
és néha agresszív talán más is
és valami pénz hull folyton a teába
és a pénz neve talán az ánizs

Egy tanítvány jegyzeteiből

követtük a Mestert reggel és este
északra és délre követtük
követtük a folyón túl és innen
a térképről lesétálva követtük

aztán éreztük hogy megállt a nap
kívül nem állt meg de bennünk megállt
úgy tűnt vége a történetnek
a történet minket kitalált

és lassan-lassan szivárogtak a hírek
a könyvlapokról át a könyvlapokra
úgy mondták köztünk van a Mester
fölbukkant eltűnt napokra

A bohóc

aki elviszi fehér ruhában
mindenhová a lángoló könyvet
szamárháton jövőnek látják
szamárságokat látni könnyebb

és látják őt bohócruhában
közlekedni öreg számaron
ujjukon nevetve számolgatják
akit képvisel egy vagy három

de mi lesz ha egyszer egy napon
ott áll a bohócruha levetve
és mint Elizeus idején
kijön az erdőből a medve

Templom

a teste egy nagy ősi templom
formálták nem hús-vér kezek
csigalépcsőn sétált magában
aranszobába érkezett

köd volt a szobában és írás
kérub tárta ki szárnyát
vérerek hálója feszült
lüktettek teleírt táblák

sétált aranyozott sejteken
köd volt és láng volt a ködben
és tudta hogy él ott valaki
ott él lángokba öltözötte

és a templomból néha messze
messze kicsaptak a lángok
elmenekültek a varjak
oda mit szem nem látott

A zoner eljön mint ganef

beller ugat holdat sötét zofen
nem lesz balevas ha már beller
serpenyőben sem sütnék balevast
a szónak pályája olyan geller
ami bellerhang azt hiszik szónak
zonnokat lakatolna großmoschel
a zoner hallja bégetnek zonnok
eljön mint ganef sötét zofen

a könyv lapjait áztatja a tej
a könyvek száma nem több mint alef
a chalof menekül elúzi a tej
csepeg a könyvből ránk a chalef
a cseppből patak lesz aztán folyó
folyókba fogunk mindig is floschen
a zoner hallja bégetnek zonnok
eljön mint ganef sötét zofen

a zoner tudja hogy kik a zonnok
más a bellerször és más a zemer
váljon most ketté a jó és a rossz mag
más az igazság és más a schnekker
a szikla körül lélek hullámszik
sírásra mosolyra a száj flonen
a zoner hallja bégetnek zonnok
eljön mint ganef sötét zofen

a tinta lassan vessé változik
és a papíron ömlik a schomen
a zoner hallja bégetnek zonnok
eljön mint ganef sötét zofen

Régészeti lelet

A kutatók ismeretlen eredetű magnótekercekre bukkantak, melyeknek keletkezése Jeroboám és Roboám uralkodásának idejére tehető. A tekercek több ezer év után ismét megszólaltak:

„Ha éppen felénk jársz, és látsz egy juhnyáját jobb felől és bal felől, és amikor az egyik juhnyáját nézed, csaholó farkas csapatot látsz a másik oldalon, és amikor a csaholó farkas csapatot nézed, rájössz, hogy juhnyáját nézel, és hirtelen csaholó farkas csapatot látsz az előbbi oldalon, s ezek a megtapasztalások túl gyakran ismétlődnének nálad: feltétlenül végeztess el az immunológiai reakciókat! Ha az immunológiai reakciók mind a két oldalon a bárányok jelenlétét bizonyítanák, akkor feltétlenül gondolj a hologram lehetőségére! Ha a terepen sehol nem bukkannál (még különböző nyomozók felfogadásának árán sem) a hologramot előállító rafinált technikai eszközök jelenlétére, akkor lehetséges, hogy egy kettészakadt juhnyáj két oldalának beszélgetését hallgatod.”

És fekszik Jóna a cethal gyomrában. Bőrét kocsonyás vörösmoszat borítja, bőrét tündérhínár lyuggatja át. Szemére ráborul a vízililiom, szemgolyóját átokhínár szövö körbe. Fülébe vízikalász tapad, tócsagaz borítja el füljáratait. Szájába benő a piros tengeri liliom. Nyelvén virágzik a tigriscsíkos tengeri rózsa. És mégis felül. És elkezd mászni a cellák felé. Kitapogatja a cellák falait. Lesöpri a cellák faláról a kék hajás medúzákat. Az orgonasíp korallal benőtt cellák falait letakarítja. Vízicsillag telepszik meg Jóna karjain. Lyukacsos agancsszivacs akad kezeibe. Lábaik áttetsző bunkós zsákállat ejti rabul. Bíbor szívű lyuggatja át tüskéivel talpait. Oldalát narancsszínű tengeri csillag döfi át. Álarcos tengeri pók fonja lábait a hátára. És mégis megy Jóna előre. Kitépi a cellák kulcsait a börtönőrök kezéből. Lesöpri a kacsakagylót a kulcsokról. A nagy sonkakagylótól megtisztítja a zárat. És elfordítja a zárban a kulcsot. Feketeponos fonálcsga telepszik hörgőibe. Tüdejét végigszántja a leopárdcsiga. Legyező mohaállat telepszik szívébe. Ereit narancssárga legyezőkorall igyekszik elzárni. Egy cafranghal úszik át testén, megtelepedve gyomrában. Beleiben bohóchal fickándozik. És Jóna feltépi az ajtót. Kakashalak csapatait zavarja el a cella ajtajától. A csíkos pókhalat összemorzsolja a láncok mellett. És összezúzza a láncot, összezúzza a láncokat. A lélek láncait, a lelkek láncait.

Idegfonatait ötpettyes ajakoshal tépegeti szájával.
Agyterületeit szivárványhal csapdossa uszonyaival.
Inait hosszúcsőrű túhal próbálja elharapni.
Parázsszemű pontylazac akarja szétroncsolni
ízületeit. Csontjaiban citromlazac telepedik meg.
Kolibrihal úszik bele koponyájába. És széttekint a
cellában Jóna. Elkergeti a fekete neonhalat a cella
belsejéből. A lángvörös pontylazacot elúzi. És
felrobbantja a cellák falait. Megszabadult Jóna,
megszabadultak a lelkek.

Három nap, három éj. A cethal gyomrában, a cethal
beleiben, a cethal gyomrában. Három nap, három éj
rombolta a cellákat, ütötte le a zárat, tépte a
láncokat. Három nap, három éj tépte ki a kulcsokat
a börtönőrök kezéből. Három nap, három éj
próbáltak benne, a kenyérben, a börtönőrök
megkapaszkodni. Három nap, három éj hiába
keresték a börtönőrök a kenyér kovászatát. A három
nap, három éj eltelt. Az első kéve áttörte a cethal
gyomrát, átfúrta a cethal beleit, átrobantotta a
pokol mennyezetét. Kévék jönnek utána, jönnek és
jönnek. Három nap, három éj.

Slosa jamim v'slosa leylot.
Három nap, három éj

a halnak gyomrában,
a halnak beleiben,
a halnak gyomrában.

Három nap, három éj

a Seol torkából kiáltott,
a tenger szívéből kiáltott,
az alvilág méhéből kiáltott.

Három nap, három éj

a mélységbe vetették,
áradat vette körül,
körülfogta a víz.

Három nap, három éj

habok és hullámok vonultak át rajta,
körülvették a vizek a lelkéig,
az örvények egészen a lelkéig értek.

Három nap, három éj

ár kerítette be,
mélység és örvény vette körül,
hullámok és habok mentek át rajta.

Három nap, három éj

hínár szövődött fejére,
vörösmoszat lepte be testét,
bőrét tengeri szőlő lyuggatta át.

Slosa jamim v'slosa leylot.
Három nap, három éj

legyezőkorall takarta be tüdejét,
pettyes csikóhal lakott hasüregében,
kolibrihal és kakashal úszott át rajta.

Három nap, három éj

a hegyek alapjáig süllyedt alá,
lesüllyedt a hegyek gyökeréig,
a hegyek fenekéig szállt alá.

Három nap, három éj

a föld reteszei elzárták,
bezárult mögötte a föld,
a föld závárjai összecsúsztak felette.

Három nap, három éj

és kiemelte életét a múlásból az Úr,
és felhozta a veremből az Örökkévaló,
és kiemelte életét a sírból az Örökkévaló Isten.

Három nap, három éj

bágyadozott benne a lélek,
mint elázott szárnyú madár,
a lélek elcsüggedt benne.

Három nap, három éj

és kiköpte a hal Jónát,
és Jóna visszatért a nap alá,
és kivetette a hal Jónát a szárazra.

Három nap, három éj.
Slosa jamim v'slosa leylot.

Klei-nesek haRuah

HaKova haJesua.

A bárányvért a forgósél viszi körbe és körbe a fej körül. Vastartalma lassanként kicsapódik. Egy láthatatlan kéz formál egy sisakot. HaKova haJesua. Zománcozott rozetta díszítések. Az arc, a nyak védelem alatt. A sisak viselőjének gondolatai áttörnek egy másik dimenzióba. Pörög a sisak, pörög. Szakad a párkák fonala. A sisak viselője látja felrobbanni a temetőket. Emberek borulnak nevetve egymás nyakába. Tömegek sétálnak egy távoli bolygó aranyútjain. Egy trónusból vízfolyamok törnek elő. Szivárványban játszó virágok. Falevelek hullanak sebekre, melyek eltűnnek nyomtalanul. Egy könyv várakozik, hogy valaki megnyissa. Ezernyi hangszer szól, ezernyi dallam. A hitetlenség szöcskéi, a kételkedés bogarai, a pesszimizmus sáskái zavartan nyújtogatják csápjaikat, aztán zsugorodni kezdenek a sisak alatt. Egyre kisebbé zsugorodnak, élettelenül hullanak a földre. A szem, a fül kapuit nem védi sisak. A sisak viselőjétől függ kinek nyitja meg kapuit. Az évek során óriási sisaktarék nő a sisakon, amely tájékozódási pont újabb sisakosoknak.

HaKova haJesua.

HaSirjon tzedek.

A bárányvér lecsorog a mellkason. Magához vonz minden hamisságot, és tzedekként páncéllá szilárdul. HaSirjon tzedek. A vádlás kései kicsorbulnak, a bűntudat túi elgörbülnek, az alkalmatlanságérzés dárdái visszapattannak.

A testvért fémlapjait bőrszíjak tartják. Egyetlen fémlap sem hiányozhat. Csak a teljes tzedek véd meg.

HaSirjon tzedek.

HeHagurat emet.

A páncél alatt durva gyapjúból varrt tunica. A tunicán függ a szolgálati jelvény: a cingulum. A szolgálati jelvény: heHagurat emet. Fölcsatolod a szolgálati jelvényt: az övet. Letéped magadról az érzékenység karmait, a sértődékenység tüskéit eltávolítod bőröd alól, a harag fogait kiemeled magadból, a félelmek gyökereit kiirtod. Megbocsájtod mindenkinek a karmokat, a tüskéket, a fogakat, a gyökereket. Felcsatolod a szolgálati jelvényt. Kötényszerűen bőrcsíkok csüngenek le róla. A bőrcsíkokon fémdíszek függenek. Amikor menetel a sereg, csörömpölésétől menekül az ellenség. Menekülnek az érzékenység macskáái, a sértődékenység sündisznói elgurulnak, a harag kutyái elfutnak, a félelem növényei felszívódnak. Felcsatolod a szolgálati jelvényt. HeHagurat emet. Felcsatolod. Az égi telefonzsinóron az alapzörej elcsendesül. Érted azt aki fölötted van. A fölötted lakozó meghallja a kiáltásodat. Égi szekerekkel siet segítségedre. Égi lovascsapatokkal siet segítségedre. HeHagurat emet.

HaNealim levaszer.

A caliga fontos. A caliga nagyon fontos. A páncélzat megvéd. A caliga segít a támadásban. A győzelem kulcsa a gyors előrehaladás. HaNealim levaszer. A saru talpát szegekkel verték ki. Szegekkel. Keresztről származó szegekkel. A szegek segítenek az egyenletes súlyelosztásban,

a szegek segítenek az előrehaladásban. A caliga, a saru, haNealim levaszer. A talpat szegekkel verték ki. A málha súlya jobban eloszlik, a lábbeli sok ezer mérföldön át kitart. Ahová lábnyomod esik ott beszora támad. Mily gyönyörűségesek a beszora hirdetőinek lábai! Ahová lábnyomod esik, ott beszora hangzik. Mily gyönyörűségesek a beszora hirdetőinek lábai! Kitéped a lábadból az erőszakosság szilánkjait, a nyugtalanság csápjait lesodrod magadról, az idegesség ollóit messzire dobod, a háborúság lándzsáit félrehajítod, a viszály karjait lefejted, az erőszakosság tenyereit lefelé fordítod. Menetelnek a caligák.

HaNealim levaszer.

HaMagen haEmuna.

A kar a vaspánt alá fűzve, a kéz markolja a peremre erősített bőrfogantyút. A pajzs. Egy másik dimenzióból érkező nem látott dolgok pajzssá tömörülnek. HaMagen haEmuna. A nem látott dolgok pajzsa. Olyan mint egy páncélüveg. Tüzes nyilak csorbulnak ki a pajzson, vádló beszédek pattannak vissza, átkok hullanak le, szidalmak törnek össze, káromló beszédek válnak semmivé, hízelkedő beszédek esnek darabokra a pajzson. Bumerángxént visszarontanak kiküldőikre.

HaMagen haEmuna.

HaHerev haRuah.

A gladius. Irtóztató pusztítást végez azok között, akiknek nincsen vértjük. A kardmarkolat fából van. Szádba veszed a kardmarkolatot. HaHerev haRuah. Szavak készülődnek, puskagolyók röppennek ki, nyilak süvítenek el. Sziklazúzó pöröly aprítja a törmeléket. HaHerev haRuah. Öl és megelevenít.

A szájból kihull minden fecsegés a földre, kiesik a kritizálás a fűbe, eltűnik a kétség a lombok között, szétmállik az aggodalmaskodás a levegőben. Szádba veszed a kardmarkolatot. HaHerev haRuah. A kardmarkolat fából van. A fa és a ruah összekapcsolódik. Az időbeli és az időtlen összekapcsolódik. Szavakon keresztül összekapcsolódik. Szádba veszed a kardmarkolatot. HaHerev haRuah. Tűzben izzik a gladius. HaHerev haRuah. A fa nem ég el ettől a lángtól. Más lángok elpusztítják a fát. A fa nem ég el ettől a lángtól. Tűzben izzik:

haHerev haRuah.

Tehilat ketonet.

A gyapjúköpeny. A hangjegyek láncolata, a dallamok köntöse, a furulyaszók fonása, a dobhangok nemezei, az orgonahangok fonalai, a gitárhangok bolyhai, a trombitahangok vásznai. A dicséret köntöse. Tehilat ketonet. A szomorúság lecsorog a hamuba, a depresszió levágódik a hantok közé, a halál szelleme alá száll a rögök alá, a gyász szelleme felszívódik a semmibe. A hangjegyek láncolata, a dallamok köntöse, a dicséret köntöse, tehilat ketonet. Piros fonalak láncolata, ezüst nemezek dörömbölése, arany fonalak sípolása, kékszínű bolyhok pengése, fehér vásznak hangja és csöndje. A dicséret köntöse.

Tehilat ketonet.

Játék

„Ideje van: ideje volna!”
-talán egy furcsa hangon szólva,
talán egy másik hangon is.
Az idő, időnként kóborolva,

időnként megdöbbenne: van idő!
Az idő magát nem zsebre vágta.
Kóborolt nem egy másik térben.
És mindig van talán és hátha.

Edény

rájön a semmi hogy semmi
persze a semmi hol van
nem könyv nem lapjai között
valami semmi oldal

ahol a semmi ott szél lesz
persze a szél az a minden
egy ing és egy üres edény
szél lobog át az ingen

A báránybőrbe bújt bárány

Egy báránybőr fekszik előttem kiterítve. Vegyük szemügyre. Vizsgáljuk meg mind makroszkóposan, mind mikroszkóposan a jellemzőit. Felületes effektusok, szokások, kapcsolatrendszerek, nyelvi, stílusbeli fordulatok. Kitűnően alkalmasak arra, hogy egy farkast elrejtssenek.

Van olyan menyasszony, amelyik a bárányokat nem ismeri fel. A báránybőrbe bújt bárányokat viszont igen. Tömegesen alkalmazkodnak a bárányok a szokásokhoz. Tömegesen aggatják magukra a báránybőrt. Csak idő kérdése, mikor jelennek meg közöttük a báránybőrbe bújt farkasok.

Szindbád

földet és álmokat kapott
de Szindbád lett ő a tengerész
hajón szeli az utcákat
kormányát bevonta penész
vízre lerajzolt útjait
keresi akár a nadály
látszatra elcsendesedik
belső vihar külső szabály
keres egy psyché-szigetet
betölti fejét tudomány
vándorol törvények szerint
zsebébe babér és dohány
aztán a furcsa csobbanás
nyitott könyv most a víztükör
keresi benne önmagát
betűin ő is tündököl
úszó karjai könyvlelapon
tükörbe meríti magát
micsoda cethal uszonya
vonszolja időn téren át
micsoda titkos ösztönök
viszik a híres Lord elé
új hajót kap hogy haladjon
földje és álmai felé
múltba bezsákkolt szeleket
szabaddá tesz a Lord fia
szakad az idő a tér szakad
Jeruzsálem Pest Samária

Fátyol

oroszlánok járnak az utcán
mézbe kevert eszméket esznek
pergetek mézet bőrük alól
szájaik vermek
a fátyolon innen én van ott
a fátyolon túl ott a bűn
vörös sárga lófarok-vonó
játszik egy hegedűn
fehér vonóval járok-kelek
táncom a repp a blúz a szamba
hegedűm húrjairól méz csorog le
másra magamra

Töredék

itatnak velünk egy tegnapi mesét
dolgoznak éjjel is a szellemi vesék
nyíljon meg a titok, mint a börtöncella
e versnek tárgya vagy te Jézabella
lakóhelyed lett egy újabb Babilon
porrá leszel egy végső radíron
lejárnak éveid nem kell soká számolj
leszel a menyasszony lába alatt zsámoly
benned a varjú káromva repdes
a zenéd szomorú, nem ilyen reppes
a neginóthra járd a seminith szerint
nem bírja a lábad, próbáld meg megint
ideges vagy, szívész egy románcot
retteded ezt a dávidi táncot
dolgoznak éjjel is a szellemi vesék
kiköpik az új és a tegnapi mesét

Sétálok,

lábam alatt egy szó és a tajga.
Gazos könyvlapok fölött sétálok:
Ruah városának alaprajza.

Kívül fölpumpált napkorong és sztráda,
a sorok másként rohannak bennem.
Betűket rejt egy hörcsög pofazsákja.

Altató ébresztő, Altató
a Kockajátékos már átkelt a folyón,
ébresztő Altató, ébresztő!

Csipkerózsikát ébredni láttam,
s a betűk kockacukorra festve
oldódtak a harmóniában.

Dobszó

ha visszajöttél már térjél vissza
ha visszatérsz akkor is térjél vissza
ha nem mész el akkor is térjél vissza

térjenek meg hogy térjél vissza
hogy megtérjen térjenek vissza
hogy térjél vissza visszatérjen
visszatérjek hogy térjenek vissza

a képernyő fölül is visszatérjen
visszatérjél az olló mögöl
a szavak alól is visszatérjete

telefonzsinóron is visszatérjen
lovak nélküli lovascsapattal
visszatérnek hogy visszatérjete

ha visszajöttél már térjél vissza
ha visszatérsz akkor is térjél vissza
ha nem mész el akkor is térjél vissza
térjél vissza térjél vissza

Gyűrött tükör

ablak előtt áll és
vajúdik a korszak
tegnap milyen nap volt
ma is állítólag

fejedelmek jöttek
pont Perzsia felől
könyvekből a szél fúj
hullámszik míg ledől

paloták ablaka
gyűrött tükörré vált
torlódnak a szavak
visznek hoznak rhémát

mondatok forognak
kenyérszag és borszag
ablak mögött áll és
megszűnik a korszak

Philadelphius levele a Psyché-fennsíkon lakókhöz

Vigyétek levelem Ázsiába,

hol az ágakon ágak nőnek,
hol a bűnökön bűnök nőnek.
Hiába szóltam néktek, jaj hiába,
vigyétek levelem Ázsiába!

„Te Galatáknál született menyasszony!

Rekedten a bortól, a lelki imától,
lábad a szőlőn tiporva táncol.
Anyáddá lett a parázna asszony,
Galatáknál született manyasszony.”

Levelek ütődnek leveleknek.

Gazdagon terem az én és az én,
látom a fejsze a fák gyökerén,
szennyezett magot papírra vetnek:
levelek ütődnek leveleknek

Cséplés

Vajon megtérül-e
az Uzza-mozdulat?
Ez Kidon szerüje.

Mivé is lennék nélküle?
A cséplőhenger hogy forog.
Ez Kidon szerüje.

Pelyvából Babel épül-e?
Elég minden, mi emberi.
Ez Kidon szerüje.

Betlehem

Bennem a jászol
hogy dobog!
(Legeltek benne
démonok.)

Született bennem
valaki,
így lettem én is
az, aki...

Kicsi nem leszek
már soha.
Vagyok, Betlehem
városa.

Abednegó sétája Babilonban

A tereken hemzsegnek a könyvek,
tudományba burkolt hazugságok.
Sivarak az utcák Babilonban.
Feketébe öltöznek a lányok.

Viszonylag pontosak a tények,
viszonylag jók az erkölcsi normák,
viszonylag pontosak a számok,
viszonylag mennek együtt az órák.

Egy szép napon – mondja az Írás -,
megállnak a bölcsek s az órák,

.....
.....

A szem

„- Mit akarsz, hogy cselekedjem?

- Hogy lássak!”

A másodperc törtrésze alatt lejátszódó film lassítva pereg.

A rhéma tűzzé alakul, s behatol a szemüregbe. Egy parányi csigalépcső karfáin mondatok tekerednek, könyvek nyitódnak és csukódnak, könyvtárak emelkednek. Sejtek lüktetnek, osztódnak. Egy láthatatlan kéz formálja az élő anyagot. Forog a fazekas korongja, forog. Egy diszkosz megáll a folyadékban, szemlencsévé alakul. Erek törnek a mélybe, ágakat adnak, piros pókháló pulzál. A kárpitokon vibráló idegsejtek mintázata, nyúlványaik felfelé nőnek. Az ég kékje gyűrűzik be a pupilla köré, a szemhéjak pislognak. Útnak indul a fény.

„- Ki cselekedte ezt veled?

- Csak azt tudom, hogy nem láttam és látok.”

A napba öltözött asszony

Tivadar a kisfiú a Dohány utca járdáján üldögél, és térképeket rajzol. Lassanként kirajzolódnak egy nem létező ország körvonalai. A szél fúj.

A felszálló krétapor formál egy női alakot.

„Nem vagy te olyan, mint a többi nemzet, kapsz tőlem cifra ruhát.”

Mindenki a cifra ruhát akarja. Izzó ruhában asszony táncol, átéli újból ünnepeit.

A páskabarányt római katonának öltözött bűneink veszik le Mózes asztaláról, s felszögezik a keresztre. Vére egy évezredet visszafolyik, s lecsorog az egyiptomi ajtókon, átszivárog egy másik dimenzió könyvlapjaira, eltörölvén a jegyzőkönyveket.

A napba öltözött asszony eltiprására bikaháton asszony érkezik. Szoknyája alól XIII. Leó kikukucskál, s a tévedhetetlenség bizonyosságával formálgatja a gettókat. A paták útjába helyezett kérdőjelek kígyóként tekeregnek, s megfojtják a belsőben mozgolódó Laokoónt. A lovat eszmékből kifaragják, s átviszik a szív alakú kapukon.

A Föld gyomrában dülledt szemű lények próbálnak egy kenyér kovászában megkapaszkodni, de az kicsúszva karmaikból kalásszá alakul, s áttöri a sírkamra fedelét.

Valaki beszédet mond a parlamentben, majd tulipános ládába zárja nézeteit. Az évek múltán a tulipánok lassan felkúsznak a zászlókra.

A hetek ünnepén egy fehér galamb száll le az égből, szájában égő csipkebokorral, s megpihen a menyasszony bölcsőjén.

A parázna asszony szárnyakra ülteti a háborús bűnösöket. Magtárrá alakítja a tinnyei zsinagógát.

A szél befúj az ablakain, átformálja emberi testté, magokat fúj a mezőkre.

A vadszamár államfő csapatai eljárják a földet szélteben, hogy hajlékokat foglaljanak el. Néhány minaret Scud rakéta formájában robban Tel-Aviv utcáin. Az olaj ég, a Nap elsötétül, a füstből sáskák jönnek elő. Az egyik itt alszik spirituszban az íróasztalomon.

A béke Nobel-díjas tenorista egy zöld legyet hessent el tányérja széléről.

A svéd tartományfőnök egy nyomtatókövet próbál fölemelni, melyre ez van írva: Jerusalaim.

Később egy markos legény csatlakozik hozzá, akit „Ensznek” becéznek a haverok. Hát ti mitől lihegték úgy fiúk? – kérdez vissza több évezred távolából Zakariás.

A mezők fehérek az aratásra, ímhol jó a vőlegény, a kürtök zengnek.

Eljött az engesztelés napja. Nabukodonozor szobor-
álmának lábujjaiból kiformalódik az Európai
Gazdasági Közösség. Góg megírja a maga Mein
Kampfját, majd Róst, a medvét madzagon levezeti
délre.

A világűrben óriási köldökzsinór tekereg, s lassan
eléri a Föld köldökét. Fehér lovon katonák
érkeznek egy másik dimenzióból.

Gallyakból készült sátrakban táncol a bárány,
táncol az oroszlán, az ökör, a sas és az ember.
A magtár-zsinagógából csírázott növény ágain
ülnek az égi madarak.

Hirtelen a naptárra pillantok, most vagyunk a
kürtzengés ünnepe előtt.

A Kárpátok fészkeiben kígyó-béka lényeket kelepel
az eszterág. Elkészült a Hámán-tanulmány. Mégis
egyre csinosabb a napba öltözött asszony.

A menyasszony

És jött a farkas. A farkas leborotválja a szőrét és hófehér báránybőrt aggat magára. Fogai Mária-szobrok, lehelete templomi zene. „Én vagyok a szent, én vagyok az örökös!” – kiabálja. Aki szobor előtt térdel, szobor lesz. Csonthalom lett a menyasszony. Lábszárcsontok, füldarabok hevernek a mezőn szanaszéjjel.

Charles Darwin arra sétált, s egy koponyatető belsejét nézegette. A fa alakú vájulatról eszébe jutott a törzsfajlás. Ezután kezdték az emberek a szétesést evolúciónak nevezni.

Föníciából bikaháton asszony érkezik. Az erőszak és a csalárdság nászának dokumentuma: az inkvizítorok kínzógépe, a Mein Kampf, a Kommunista Kiáltvány. Az asszony palotát épít Rómában, amit a menyasszony egyik sejtjéről neveznek el.

A Biblia lapjain kromoszómák diktálják hogyan építse a szél a menyasszonyt.

Luther Márton a Fekete Kolostor egyik cellájában szembenéz a valósággal, leltárba veszi a csontokat, kiszedegeti a farkas szájából, gyomrából, beleiből, ürülékéből, majd összeállítja a teljes csontvázat, amely reformáció formájában végiggyalogol Európán. Átlép a máglyákon, az inkvizítorok kínzógépein, s Bibliákat osztogat. Szétrugdossa a bálványokat, a kegytárgyakat, letépi magáról a pogány ruhát. A kidobott sót visszahelyezi az asztalra, mert íze kezd visszatérni. Csontujja rámutat egy ajándékra, amelyre ez van írva: örök élet.

A farkas egy emberi agyat helyez fel a trónszékre, karmai nyomot hagynak rajta, s betűkként megjelennek bizonyos írók könyveiben.

A baptisták mögött, mint egy olló, a Vörös-tenger összecukódik, s elvágja a pogány köldökzsinórt. A belső kapcsok megerősödnek. Így lettek a csontokon inak.

John Wesley 1783. május 24-én este $\frac{3}{4}$ 9-kor újjászületett. Bibliájából hatalmas izmok kúsztak elő, összehúzódtak és elernyedtek, s lassanként beborították a csontozatot. Rázkódott egész Anglia, s a hullámok elérték Amerikát.

A XIX. század végén a galamb megnyugodott néhány evangélistán, leszállt a koponyára, s hófehér arcbőrként betakarta.

Itt a menyasszony, salamoni templom, gyönyörű galambház.

Pygmalion génmanipulációkat végez, Prométheusz hidrogénbombákat gyárt, Ikarosz megteszi első lépéseit a holdon.

Tinnye fölött elhúz két helikopter, s Babilon fejedelme. Ki törli le láthatatlan lábnyomait? A parázna asszony szoknyája lebben, Passúr utódja beszél. Esztergom felett felhők és démonok sorakoznak.

Pregogovics Pregogov a Kremlben Jóel próféta könyvét tanulmányozza. Nagyokat nyel mikor a nagy északi állat bomlásáról, a fügefá s a szőlő virágzásáról olvas.

A New York Times, a Pravda és a Népszabadság emberek eltűnéséről tudósít. Többen egy bibliai prófécia beteljesüléséről beszélnek:

„Éjfélkor pedig kiáltás lőn:
Ímhol jó a vőlegény!”

Jegyzet

(A zoner eljön mint ganef című vershez)

Jiddis zsargon: beller=kutya, zofen=éjszaka,
balevas=szalonna, zonn=juh,
großmoschel=rendőrtiszt, zoner=pásztor,
ganef=tolvaj, alef=egy, chalof=tejtolvaj, chalef=tej,
floschen=úszni, schnekker=hazugság,
zemer=gyapjú, flonen=elhúzni (a száját sírásra,
nevetésre), schomen=olaj.

TARTALOM

Amikor a ring felé	7
Moszkitók.....	8
Hétköznapi maszkok.....	9
Ablak.....	10
A lelet.....	11
Ásatás.....	12
Egy lelőhely felkutatása.....	13
A sivatag.....	14
Jégkorszak.....	15
A fák.....	16
Taszítás.....	17
Értekezés a jövőről.....	18
Film.....	19
A batyu.....	20
A dal.....	21
Teázó hölgy.....	22
A kert.....	23
Vihargalamb.....	24
Zaj.....	26
Valami üzenet.....	28
A sófár.....	29
A kincs.....	30
Mozaik.....	31
Valahol.....	32
Levél.....	33
Betyárdalok.....	34
A féligáteresztő hártya.....	35
Vadszamár tántorog.....	36
Először mozogtak.....	37
Valahonnét egy.....	38
Méz.....	39

A kör	40
A félkör érzékelése.....	41
Elbújtak mélyen	42
Az	43
A szöveg.....	44
Uzzátlan idők	45
A frigyláda és az ökrösszekér	46
A kárpit és a sátor.....	47
A kutya és a csecsemő.....	48
A szakáll.....	49
Cirkusz	50
Színpadon.....	51
Sziget.....	52
A festék	53
Helyzetjelentés	54
Indiana Jones és a tekercsek.....	55
Néhány bennszülöttel	56
Megnéztük a papagájokat.....	57
A megközelíthetetlen város.....	58
Egy régész Jeruzsálemben.....	59
Egy kereszteslovag Jeruzsálemben	60
Egy makedón harcos Jeruzsálemben.....	61
Egy makedón harcos feljegyzése	62
Napoleon katonája Jeruzsálemben	63
Jeruzsálemi tudósítás.....	64
Légi fénykép	65
Lukács receptet ír	66
Johann Fust naplójegyzete	67
Ahasvérus meglátogatása.....	68
A diktatúra.....	69
A méhek	70
Beépülnek a nem-téglák.....	71
Schindler	72
Kalapban jöttek	73

Amikor a winchesterrel	74
Ábrahám útnak indul.....	75
Ábrahám vándorútja.....	76
Fák.....	77
Dávid a palota kertjében.....	78
Asztalom alatt	79
Egy tanítvány jegyzeteiből.....	80
A bohóc	81
Templom	82
A zoner eljön mint ganef.....	83
Régészeti lelet	84
Jóna	85
Klei-nesek haRuah	89
Játék	93
Edény	94
A báránybőrbe bújt bárány.....	95
Szindbád.....	96
Fátyol	97
Töredék	98
Sétálok.....	99
Dobszó	100
Gyűrött tükör.....	101
Philadelphius levele	102
Cséplés	103
Betlehem	104
Abednegó	105
A szem.....	106
A napba öltözött asszony	107
A menyasszony	110

